

توسعه پایدار گردشگری روستایی، با مداخله کالبدی در بافت روستا؛ مورد مطالعاتی: روستای دیوا (از توابع شهرستان بابل)

مازیار خاکی

مربی گروه مهندسی معماری دانشگاه شمال. آمل khaki@shomal.ac.ir

چکیده

گردشگری روستایی به منظور تنوع و اعتلا بخشیدن به اقتصاد روستایی و ایجاد تفاهم و انتقال فرهنگی میان مردم بومی و گردشگران در روستا از یکسو و حرکت به سوی جهانی شدن و استفاده بهینه از تواناییهای محیطی در مناطق روستایی، لزوم توجه به توسعه گردشگری روستایی را ضروری می‌سازد. در راستای صنعت گردشگری روستایی، برنامه ریزی، طراحی تفریحی-فراغتی، شناخت تواناییهای محیطی-انسانی و ایجاد زیر ساختهای مناسب، از راههای رسیدن به توسعه پایدار روستایی است. این عمل فرآیندی است که اوقات فراغت افراد را به فضا و مکان مرتبط می‌کند. در طرحهای توسعه و عمران و هادی روستایی، گردشگری محور برنامه‌ریزی، مداخله و ارائه خدمات و تسهیلات قرار نمی‌گیرد و به همین دلیل این طرحها، برای روستاهایی که دارای توانایی جذب گردشگر هستند، به تنهایی کفایت نمی‌کنند. اتفاقاتی که در روستاهای دارای جاذبه گردشگری در ایران افتاده است موید این نکته است که با وجود بهبود کالبدی و تامین نیازهای فیزیکی روستا، به سبب عدم وجود نگرش پایدار در گردشگری روستایی و نگاه تک بعدی و صرفاً اقتصادی-رفاهی به مشکلات روستا، روستائیان به عنوان کسانی که مستقیماً از عواید طرح گردشگری بهره‌مند می‌شوند، مدنظر قرار نگرفته‌اند که نتیجه این بی توجهی، غفلت از ارزش های اجتماعی-فرهنگی و از دست رفتن داشته های معنوی و هویت زندگی بومی بوده است و این عامل، باعث بروز رویکرد تفریحی و صرفاً طبیعت گردی به جای ایجاد محتوای فرهنگی و ارزشی و هم چنین عدم توزیع متعادل خدمات و تسهیلات رفاهی در سطح روستا گردیده است. این